

de tabte Millioner, adskillige kunde utvivlsomt have været reddet, adskilligt af det, der nu nedskrives til 0, behøvede ikke at være blevet nedskrevet til 0. Andre Tab skyldes Svindel og Spekulation, usund Spekulation, og atter andre Tab, som er konstateret, og Tab, som kan forudses — thi vi er neppe naaet til Enden, desværre, af det, vi staar overfor nu —, knytter sig til industrielle Virksomheder, som netop i disse Tider er mishandlet ved den Politik, Regeringen har ført. Jeg ved, hvilke Virksomheder der er afhængige af Landmandsbanken; jeg skal selvfølgelig ikke nævne Firmaerne, men det er netop den Række industrielle Virksomheder, der har kæmpet for at faa og Gang paa Gang har opfordret til at yde sig Støtte: Porcelænsfabrikker, Papirfabrikker, Skotøjsfabrikker, Metalvarefabrikker, Gummifabrikker, Tobaksfabrikker, Hattfabrikker, Beklædningsindustrien, Møbelfabrikker og saa fremdeles, hele den Række af industrielle Virksomheder, som Gang paa Gang har understreget Nødvendigheden af en forbigaaende Beskyttelse og Hjælp til Opretholdelse af de paagældende Industrier til Beskæftigelse af Arbejderne, der ellers under Valutaspekulationerne og de usunde Valutatilstande vilde blive drevet ud i Uvirksomhed ved saadanne Virksomheders Undergang, ved deres svigtende Betalingssevne, ved deres Ophør af Betalingsevne, og hvad man i øvrigt kan forudse, af den Række af Ulykker, som sikkert ligger foran os endnu. Deri ligger Tabet, som er konstateret, og Tabet, som kan ventes, og dør er Resultatet af den kortsynede Politik, Ministeriet har ført. Og nu bebuder man, at hvis man nu ikke vil vedtage Loven, er Resultatet større Ødelæggelse, større Arbejdsløshed, Forøgelse af den Hær paa 60 000 arbejdsløse, som Regeringsbladet i Forgaars erklærede at være en noget søgt Anledning til en Diskussion i Folketinget.

Det forekommer mig, at den Udvikling, som er foregaaet i denne sørgelige Sag, og det Lovforslag, som nu foreligger for os om Garanti op til svimlende Summer, i Virkeligheden er en Falliterklæring, en storslaaet Falliterklæring for dem, der i henvend 3 Aar har hævdet Teorien om de frie Kræfters Spil. Hvorfor skal de frie Kræfter ikke raade nu? Hvorfor skal man gribe ind med en beskyttende Haand? Hvad nødvendiggør dette mere end de hundrede andre Tilfælde, hvori man har afvist Talen om Beskyttelse? Vi staar overfor en kapitalistisk Kræftskade ved

denne Bankaffære, som alle møder med Bekymring og Tale om Samfundssag. Nu tales der ikke om frie Kræfter, som skal læge den Skade, der er forvoldt ved de frie Kræfters egen Metode. Hvorfor lader man da ikke de frie Kræfter læge det Saar, der her er slaaget ved Holmens Kanal? Men maaske har Landbrugsministeren ikke været til Stede ved det Møde, hvor man drøftede denne Sag, thi jeg kan dog ikke tænke mig den Mulighed, at han kan se bort fra de frie Kræfters Lægedom overfor dette Fænomen mere, end naar det drejer sig om 60 000 arbejdsløse, som bønfalder om at komme i Arbejde ved Hjælp af de Foranstaltninger, Samfundet kan træffe.

Jeg erkender, at ingen bør overse Farerne ved den Situation, som foreligger, men paa den anden Side, lad os nu heller ikke overdrive. Vi lever under Kapitalismen, og det Flertal, som raader her i Salen, ønsker denne Tilstand opretholdt, ønsker altsaa fremdeles Basis for lignende Ulykker som dem, vi nu staar overfor. Vi ved meget vel, hvorledes det hele vil udvikle sig, hvis det faar Lov at gaa, som det gaar. I det vilde Kapløb efter Rigdom spilles og svindles der bestandig ganske ubekymret uden Hensyn til Samfundets og Underklassens Krav. Først naar det gaar Pokker i Vold, kommer man og taler om Samfundshensyn, først naar Spillere og Svindlere har ødelagt andres Kapital, andre Menneskers Penge, først da kommer man og taler om, at nu maa vi alle staa sammen last og brast, Skulder mod Skulder, nu gælder det at frelse Samfundet, eller i alt Fald store Dele af Samfundet, nu gælder det om at afværge en Forøgelse af Arbejdsløsheden. Det er meget smukt, at vi skal lægge Kræfterne sammen for at afværge Forøgelse af Arbejdsløsheden, men var det ikke lige saa nærliggende i Gaar at lægge Kræfterne sammen for at formindske Arbejdsløsheden? Man taler om de store Ødelæggelser, som forestaar, hvis man ikke hjælper og giver denne Lov. Jeg ved meget vel, at et Sammenbrud af meget kan blive Følgen, det store Sammenbrud, det fulde Sammenbrud, som man advarer imod, kan blive slømt, men nøgternt betragtet er det et Spørgsmaal alligevel, om det, der skal reddes, ogsaa er Ofret værd. Det maa man i alt Fald undersøge nærmere, end den høje Regering synes at have undersøgt det. Den Forretning, der er noget værd, vil gaa til andre Pengeinstitutter, hvis det, vi her